

První kapitola

Jedinou ryzí láskou Emmie Sandersové byly... Vánoce. Znamenaly pro ni zaručenou jistotu, na kterou se mohla vždycky spolehnout. Nikdy ji nezklamaly, přinášely jí radost a pokaždé jí naplnily srdce štěstím a nadějí. O Vánocích se Emmie cítila jako nejlepší verze sebe sama. Věděla, že za to vděčí rodičům. Ti ji naučili, že právě svátky nedělají materiální záležitosti, ale možnost trávit čas s lidmi, které máte nejradši, vytvářet si společné vzpomínky a pomáhat druhým. Když se ohlédla zpátky, nevzpomínala si, co kdy dostala pod stromeček. Nejlepším dárkem pro ni odjakživa bylo všechno, co o Vánocích zažívali společně jako rodina. Máma s tátou toto roční období milovali. Takže dodržovat vánoční tradice teď byla pro Emmii cesta, jak si zachovat spojení s rodiči, jak co nejlépe uctít jejich památku.

Lichotilo jí, že jí přátelé říkají královna Vánoc. Dělalí si z ní legraci, že to někdy s výzdobou a svátečními zvyky přehání, ale ona jen vesele namítala, že Vánoc není nikdy dost. A co se ozdob týkalo, jedna z nich ji zvlášť brala za srdce.

Třpytivá bílá vánoční světylka.

Ta milovala nejvíc. Propadla jejich magii a šarmu, jejich lesku a třpytu. Přitahovala ji, zahalovala ji snovým

kouzlem, až naprosto podléhala vánoční náladě. Tu u ní spolehlivě spouštěla sváteční výzdoba, nakupování, sledování filmů a maraton pečení. Naštěstí Vánoce byly její jediná slabost, které se tak ochotně poddávala.

Právě teď si Emmie dopřávala jednu ze svých oblíbených vánočních činností. Za nádherného, jasného, řízného zimního dne kráčela po nábřeží v Seattlu a obdivovala lodě, od přídě po zád' slavnostně vyzdobené. Kochala se plachetnicemi ozdobenými třpytivými světly až po vršky stěžňů. Každý rok mezi nimi hledala jednu ze svých oblíbených, osmnáctimetrovou loď se stěžněm okrášleným zelenými světly, takže vypadala jako vánoční stromek s velkou stříbrnou hvězdou na vršku.

Ani půvabné obchůdky na nábřeží se nenechaly zahanbit, byly pečlivě vyzdobené, většinou na námořní téma. Před každým stál stromek ozdobený hvězdičkami, mušlemi, hvězdicemi, ježovkami a ozdůbkami ve tvaru loděk.

Emmie se blížila k jednomu z těch krámků a culila se od ucha k uchu. Obchůdek zvaný Moře květin byl dokonalým příkladem toho, co dokážou zářivá bílá světýlka. Sídlil v hezkém viktoriánském domě s modrou omítkou a bílým lemováním, ověnceném drobnými žárovičkami, které mu dodávaly pohádkový nádech. Jak by mohla odolat? Přidala do kroku, přitáhla si smaragdově zelenou šálu ke krku, protože se zvedl vítr, a přitom si nadšeně broukala jednu ze svých oblíbených vánočních písní.

Ani trochu si nevyčítala, že je to potřetí za týden, co sem míří. Odůvodnila si to tím, že do Vánoc zbývá jen málo přes týden a tou dobou mívají v obchůdku skvělé slevy na poslední chvíli. Navíc věděla, že denně nabízejí čerstvé věnce. Jejich výběr se často měnil, takže nechtěla o nic přijít.

Do Moře květin chodívala nakupovat po celý rok. Majitelé Jeff a Jamie uměli vytvořit zajímavá aranžmá

z květin pacifického severozápadu, například z oblíbených místních narcisů a tulipánů.

Nejvíce si však užívala dobu kolem Vánoc. Tehdy se květinářství měnilo v zimní pohádku. Přetékalo čerstvě uříznutými vánočními stromky a chvojím z Kaskádového pohoří, kterému to náramně slušelo v girlandách, dekoracemi určenými doprostřed stolu a vánočními věnci. Byly tu k dostání i nejrůznější druhy cesmíny, také pocházející z okolí.

A co se týkalo dovozového zboží, vždycky se těšila na nepřehlédnutelné, metr vysoké ohnivě rudé vánoční hvězdy z Mexika. Máma ji naučila trik, jak je udržet čerstvé ještě dlouho po Vánocích. Je třeba dopřát jim rozptýlené světlo, udržovat vlhkost a nikdy je nepřelít.

Emmie ze zkušenosti dobře věděla, jak důležitá je správná zálivka. Příliš mnoho vody je jistou cestou k záhubě, hvězdy svěsí listy a rostlinka zahyne. Máma ji naučila mít vždycky po ruce rozprašovač s vodou, aby je nezapomínala často rosit. Vánoční hvězdy milují vlhkost a v zimě, ve vytopeném interiéru, jim hrozí rychlé vyschnutí.

Blížila se k obchodu a všimla si, že venku je vystavena nová várka vánočních věnců. Rozkošná cedule lemovaná červenými a zelenými světýlky hlásala, že jsou to Věnce vánoční nálady a peníze za jejich prodej poputují na dětskou charitu. Byly mohutné, velké skoro metr v průměru, vyrobené z čerstvých jedlových a cedrových větví, bobulí jalovce a borových šišek. Každý z nich zdobila obří rudá sametová mašle. Emmie jednu z nich s úctou pohlédla, lehce přejela prsty po luxusní hebké stuze a usmála se.

„Tak se mi zdá, že chceš jít se mnou domů,“ oslovila věnec. Opatrně ho sundala a hned si všimla jiného, ozdobeného trochu jinak, ale stejně působivě, pestrými snítkami cesmíny. Přispěchala k němu a prohlížela si ho. „Ty se přidáš?“ zeptala se ho a odmlčela se, jako by čekala na odpověď.

Pořád se ještě usmívala, když odložila první věnec, aby mohla sundat i druhý. Trochu s tím zápasila. „Jste těžší, než jsem si myslela, hoši.“

Zamířila do krámku, ale cestou zahlédla ještě další, o němž hned věděla, že ho potřebuje. Celý byl zdobený drobnými rudými sametovými stužkami a borovými šiškami. Jakmile ho sundala, došlo jí, že je všechny neunes, a tak vytáhla telefon a napsala zprávu své nejlepší kamarádce Denise: *SOS. Moře květin.*

Vzhlédla a všimla si Tommyho, majitelova syna. Otvíral právě novou krabici s věnci. Oči se jí rozzářily, zamávala mu a hrnula se k němu. „Veselé Vánoce, Tommy!“

Tommy opětoval její úsměv a pustil se do rozbalování věnců. „Veselé Vánoce!“

„Já nevěděla, že už ses vrátil ze školy.“

„Přijel jsem včera večer,“ odpověděl.

Emmie se zasmála. „A rodiče tě hned zapřáhli do práce.“

„No jasně,“ přikývl. „Ale to nevádí. Tam na Floridě pořád praží slunce, dvacet stupňů každý den. Už jsem se těšil, až se vrátím domů a budu tu pomáhat. Tam pod palmama ti ani nepříjde, že jsou Vánoce.“

„Tomu rozumím,“ přisvědčila Emmie. „Já mám ráda, když je takhle zima. Člověk si může dát horkou čokoládu a cider, rozdělat oheň, jít bruslit, sáňkovat, lyžovat, dělat andělíčky ve sněhu...“

„Páni, to vypadá, že máš hromadu plánů.“

Zazubila se na něj. „To si piš.“

„Slyšel jsem, že na horách bude spousta sněhu. Doufám, že vytáhnu snowboard, než se budu muset zase vrátit na pláž.“

„Má to být rekordní rok, co se týče sněhu,“ potvrdila. „Já myslím, že se ti to splní.“

„Pořád vedeš to komunitní středisko?“

„Jasně,“ odpověděla Emmie hrdě.

„Jak to šlape?“

„Super. Spousta práce. Každý rok je víc rodin, co od nás potřebují pomoc, zvlášť přes svátky. Chystáme velkou vánoční hostinu, takže teď máme fakt napilno, sháníme dary a dobrovolníky na pomoc. Vždycky si moc cením, když s rodiči přijdete a přinesete nějakou parádu na vyzdobení.“

Tommy se usmál. „Vždycky rádi pomůžeme.“ Otevřel další krabici a Emmie rychle nahlédla dovnitř.

„Máš zájem o věnec?“ zeptal se, vytáhl jednoho krasavce a zvedl ho, aby si ho mohla prohlédnout. „Já vím, jak miluješ Vánoce. Naši vždycky říkají, že jim tuhle roční dobu dáváš slušně vydělat.“

Emmie se zasmála. „Mám ráda tvé rodiče... a Vánoce.“ Prohlížela si věnec, který jí ukazoval. Byl menší než ty ostatní. „Vlastně už jsem si tady pár vybrala. Větších než tenhle.“

Koutky se mu zvedly. „Čím větší, tím lepší, co?“

Emmie ho poctila úsměvem od ucha k uchu. „Přesně tak! A co to vlastně je za akci? Co to znamená Věnce vánoční nálady?“

„To napadlo mámu a spojila se s jednou místní dětskou charitou,“ vysvětloval. „Zapřáhla do výroby celou rodinu. Jdou rychle na odbyt. Dej si pozor. Jestli tě tu mamča zmerčí, hned tě taky zverbuje.“

„Moc ráda pomůžu, jak budu moct. Zavolám jí. A taky o tom řeknu v komunitním středisku. Možná vám seženu dobrovolníky.“

Tommy se na ni usmál. „To by bylo fajn, díky. Ještě pořád nakupuješ, nebo už končíš?“

Zpražila ho pohledem. „Ale jdi, Tommy. Přece mě znáš. S vánočním nakupováním nejsem nikdy hotová. Jenomže jsem si naložila víc, než unesu, a tak čekám na posily.“ Zvedla jeden věnec, přidržela si ho u nosu a s rozkoší se nadechla. „Tenhle asi taky musím mít.“

Tommyho to pobavilo. „No jasně.“

Emmie si právě prohlížela hezký věnec určený do středu stolu se třemi bílými svíčkami, když si všimla, že se k ní hrne Denise.

„Tys přišla!“ uvítala ji nadšeně.

Denise se ale neusmívala, tvářila se ustaraně. Zvedla telefon. „Napsala jsi SOS. Nějaká nouzovka? Jsi v pořádku? Co se děje?“

Emmie vzala kamarádku pod paží a zavedla ji na místo, kde si odložila tři věnce. Jeden vzala a podala jí ho.

„Co je to?“ nechápala Denise.

„Potřebuju, abys mi to pomohla odnést do práce,“ vysvětlila a vzala další věnec.

„Co?!“ podivila se Denise. „Řekni mi, prosím tě, že jsi mě sem nenahnala jenom kvůli tomu.“

Emmie otázku ignorovala a vzala ji za ruku. „Tak, takhle ji natáhni.“ Předvedla jí to, a když ji Denise napodobila, nasadila jí na paži jeden z věnců.

„To jako myslíš vážně, Emmie? Minulý týden sis pořídila řůru věnců a k tomu kopu vánočních ozdob.“

Emmie se zasmála a naložila Denise další kousek. Ukázala na cedulku. „Ale tohle jsou Věnce vánoční nálady, a té není nikdy dost.“ Ukázala na dveře. „Pomoz mi s nimi do obchodu, já je zaplatím a můžeme se vrátit do práce.“ A vydala se opačným směrem.

„Kam jdeš?“ zavolala za ní Denise.

Emmie se ušklíbla a ukázala na Tommyho, který právě otvíral další krabici věnců. „Potřebuju ještě jeden.“

„Tak prr! To teda nepotřebuješ!“

Ale bylo pozdě. Emmie už zahlédla nádherný exemplář, který Tommy právě vytahoval. Měl na sobě spoustu šišek, parádní červenozelenou kostkovanou mašli a navíc byl ozdobený jejími milovanými vánočními světýlky.

„Ten se mi líbí!“ vyjekla. „Dokonalost sama.“

Ale jakmile ho popadla, z druhé strany ho chytil někdo jiný a chvíli se přetahovali.